

[Poul Møller.]

truffet sin beslutning? Det tror jeg man ville. Men statsministeren talte også om, at man tog mange rådslagninger for at finde frem til sine beslutninger. Gjorde man nu det? Er sandheden ikke den, at man traf den afgørende beslutning inden rådslagningerne med i hvert fald erhvervsorganisationerne og partierne? Er sandheden ikke den, at da statsministeren gik til fjernsynet lørdag aften kl. ca. halv elleve, var den beslutning truffet, at kronen skulle skæres ned? Hvor langt den skulle skæres ned, vidste ingen. Men det havde dog været klogere, som man gjorde i 1949, først at snakke med partierne og erhvervene og høre deres råd, inden man traf denne beslutning. Nu blev det jo kun et gradsspørgsmål, der var til diskussion i går.

Statsministeren siger, og hr. Per Hækkerup sagde også, at det var ganske interessant, at vi ville lægge det hele over på skatteyderne. Mon ikke vi skulle se i øjnene, at de udgifter, vi får ved den engelske devaluering, skal betales, enten over priserne eller over skatterne? Vi kan vælge at følge England mere eller mindre. I det tilfælde, vi følger England, vælger vi at lægge det over på priserne. I det tilfælde, vi ikke følger England, vælger vi at lægge tabet over på skatterne. Hvilken af disse to veje er så den bedste? Efter mit skøn er det i en situation som denne det bedste at lægge det på skatterne, fordi det bliver det mindste beløb. Når vi lægger det på priserne, bliver det et meget større beløb, for så er det 8 pct. af al vor import fra de lande, som ikke devaluerer. Det er op imod 1½ milliard kr., mens det, der kan være tale om ved kompensation til landbruget, er nævnt som 400-500 mill. kr. Vi har ikke haft tid til eller mulighed for at beregne, om dette tal er rigtigt; der må jo også tænkes på de omkostningsstigninger, som en devaluering medfører også for landbrugerhvervet.

Jeg mener derfor, at det er fuldstændig urimeligt, at vi ikke sagligt kunne diskutere det problem, om ikke det var vigtigere at hjælpe landbruget igennem denne vanskelighed i stedet for at sige: dér kan man se — det parti, der står for skattelettelse osv. Ja men vi står jo ikke for kronesækning, og for at undgå denne kronesækning ville vi tage det mindre onde, det er at få, som hr.

Poul Antonsen sagde, en eventuel forhøjelse af momsen; hr. Poul Antonsen sagde jo, at det drejede sig om 1 pct. ekstra moms f. eks. Dermed være ikke sagt, at jeg har foreslået 1 pct. ekstra moms. Jeg har sagt til regeringen, at vi var villige til at stille midler til rådighed for at undgå disse prisstigninger og for at undgå kronesækningen; men det havde ikke rigtig nogen interesse, beslutningerne var jo truffet.

Så taler statsministeren meget om, at man må værne erhvervenes interesser — ikke blot landbrugets, men også industriens. Tror man dog ikke, at Industrirådetes formand, når han giver sine råd til regeringen, har ligesom lidt bedre forudsætninger for at vide, hvordan det står til med industriens interesser, end statsministeren har? Bevares, jeg tror ikke, statsministeren mener det; men jeg tror det selv. Når alle byerhverv kom med den indstilling til kronesækningsproblemet, som jeg kunne læse om i morgenaviserne, og som vi i øvrigt har udtalt i fjernsynet, skulle det så ikke have givet regeringen anledning til overvejelse?

Statsministeren siger, at mit standpunkt er lidt for flot; jeg siger nemlig, at dette ikke kun er et spørgsmål om at veje plusser og minusser op over for hinanden. Jeg kan ikke se, det er et flot standpunkt. Det er netop, fordi der er noget langt vigtigere, noget langt større i kronesækningsproblemet end plusser og minusser, nemlig tilliden til kronens købekraft, tilliden til indgåede aftaler. Ved den beslutning, regeringen har truffet, skifter formuer hænder; store formuer skifter hænder igennem den beslutning, der blev truffet i aftes af den høje regering, og ofte således, at det kun er dem, der har haft lejlighed til at forudse udviklingen — de skeptiske eller dem, man fra regeringspartiets side kalder spekulanterne — der har kunnet dække sig ind, således at formuerne og formueskiftet blev til deres fordel, medens de, der havde tillid til mønten, tillid til kronen, de, der havde tillid til, at bytteforholdet stod fast, mister formuer. Er man da ikke klar over, hvad det er man rører ved? Derfor er det, jeg siger — og det er ikke nogen flot bemærkning — at der skal næsten katastrofale problemer til for at sænke kronen.

Det var derimod, synes jeg, en ret flot bemærkning; statsministeren kom med, når